

reserveren. Het zijn vooral bergbeklimmers en scholen die gebruik maken van de refugio.

Een hoopje stenen in de bergen geeft de weg aan en is eigenlijk een soort wegwijzer, vooral zeer doeltreffend als het gesneeuwd heeft en bij mist. Men noemt dit een steinmannetje.

Steenmannetjes komen wereldwijd voor. In het verleden zouden reizigers die onherbergzame gebieden doorkruisten, de gewoonte hebben gehad om onderweg stenen op te rapen en toe te

voegen aan het eerstkomende steenmannetje dat ze tegenkwamen. Men loopt zo van het ene steenmannetje naar het volgende (zichtbare) steenmannetje.

Regelmatig krijgen we zicht op Roque Nublo, de kikker en de biddende pelgrim; Doordat deze rotsen zowat in het midden van het eiland, en tevens op de hoogste bergen, liggen ziet men deze rotsen vanop vele plaatsen op het eiland.

Ook voor de oerbewoners, de Guanchen of de Oud Canariers, was Roque Nublo een herkenningspunt om zich te kunnen oriënteren.

De Spanjaarden dachten dat de Guanchen een andere mensensoort was omdat de Guanchen gemiddeld 1,80 m groot waren, blond haar en blauwe ogen hadden met enigsinds dikke lippen. Onderzoek heeft echter uitgewezen dat de Guanchen geen aparte mensensoort was.

We komen aan de rand van een gigantisch dalketel en dalen af naar de tafelberg van Acusa.

Acusa Seca mag dan wel in het hol van Pluto gelegen zijn en uit de 6de eeuw na Christus dateren, alle woningen zijn wel degelijk nog steeds bewoond.

Voor iemand die in de stad woont, spreekt een 'grothuis' waarschijnlijk tot de verbeelding. Maar voor de inwoners van Gran Canaria, is het de normaalste zaak van de wereld. Het is erfgoed van hun voormalige residenten, de Guanchen.

Zeldzaam zijn de grotwoningen in Gran Canaria niet, er zijn er ongeveer 7.000 op Gran Canaria. Vorig jaar heb ik een kijkje mogen nemen in een van de grotwoningen. Een kleine grot doet dienst als keuken. De inrichting is heel eenvoudig.

Een andere, grote grot, doet dienst als leefruimte en als slaapkamer. In de grot staan geen kasten maar men maakt gebruik van nissen die door de oerbewoners werden aangebracht.

Een groot deel van de grotwoningen wordt bewoond door mensen die er niet zo warmpjes
inzitten maar een iet of wat grotere grotwoning kost hier toch zowat 100.000 euro.

Voor die prijs heeft men dan wel een (grot)woning die al een paar duizend jaar oud is maar nog duizenden jaren zal meegaan zonder dat er grote restauratiewerken aan te pas komen.

In een grotwoning heeft men nooit airco of verwarming nodig. Zowel in de zomer, bij hete temperaturen, als in de winter, bij koude temperaturen, is het er steeds ongeveer 20°C.

De Guanche-cultuur onderhield een kenmerkend begravenissysteem als een typische opstelling naar sekse: mannen in rugligging en handen parallel aan het lichaam, terwijl de handen van vrouwen op het schaambeek geplaatst werden.

Daarnaast werden ze begraven met grafgiften, mogelijk met de voorwerpen die ze bij leven gebruikten. De Guanchen hadden een levensverwachting tussen de 30 en 40 jaar. Vaak werden de overledenen in een kleine grot in de buurt gelegd.

De Guanchen kenden geen metaal of textiel. Ook het wiel was hen onbekend. Ze konden wel potten bakken maar doordat ze geen draaischijf kenden werden deze potten gewoon ruw gevormd met de hand.

Over de Guanchen bestaan er meerdere theorieën. De meest voor de hand liggende theorie is dat het berbers waren. Vermoedelijk waren de Guanchen afkomstig van Afrika. Om welke reden (oorlog, vervolging, ziekte, avontuur....) ook verlieten de berbers hun land

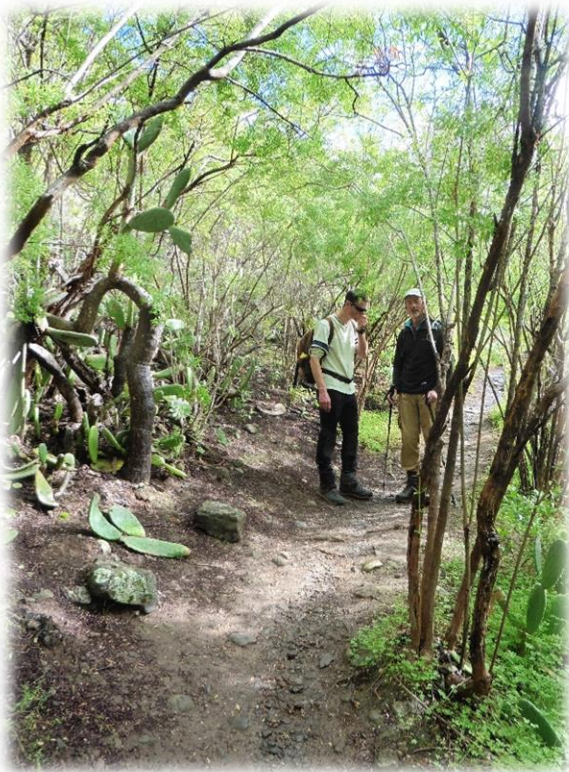
vermoedelijk in boten van riet. In de omgeving van de Canarische Eilanden (zo heeft men uitgerekend) zou het riet rot geworden zijn en de boten niet meer vaarwaardig zijn geweest.

De Guanchen konden niet meer weg van de Canarische Eilanden want daar groeide geen riet en de Guanchen wisten niet dat men van hout boten kon maken. De Guanchen van de verschillende Canarische Eilanden hadden onderling ook weinig of geen contact met elkaar omdat ze geen boten hadden.

Vrijdag 25 januari 2019

- Soort : luswandeling door de Barranco Azuaje
- Plaats : Firgas
- Afstand : 16 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 600 m
- Duur : 7 uur

We doen vandaag de Barranco de Azuaje. Dit is een altijd waterrijke groene kloof.

Het is geen gemakkelijke wandeling. Overal is het glad en is het uitkijken geblazen om niet te vallen.

We dienen regelmatig gebruik te maken van onze handen om omhoog of om omlaag te klauteren.

We dienen ons steeds een weg te zoeken door water en door riet- en bamboevelden.

Deze Barranco sluit aan op de Barranco de la Virgen (dal van de Maagd) waar sinaasappels en citroenen groeien.

Voor de Barranco de la Virgen hebben we geen tijd meer. Die doen we misschien een volgende keer.

Gaston leeft zich uit op dit traject. Aan touwen en bomen hangen is voor hem geen probleem.

Regelmatig dienen we het riviertje over te steken. Soms is dat eenvoudig maar soms is het toch wat zoeken om er met droge voeten over te geraken.

We maken altijd gebruik van de vaste touwen. Het geeft u een zekere houvast vooral op de natte rotsen.

De Azuaje kloof is een door hoge rotswanden omsloten kloof met bijna jungle-achtige vegetatie van bamboe en laurierbomen, wilgen en varens.

Gelukkig liggen er hier en daar omgevallen bomen die wij dan gebruiken als natuurlijke brug.

Rond de middag zoeken we ons een geschikte plaats om onze boterhammetjes te verorberen.

Deze kloof doe ik nu voor de derde of de vierde keer. Deze kloof kan ik niet met iedereen doen. Je moet een zekere tredzekerheid hebben en toch ook wat klimtechnieken kennen.

Het is zeker niet de gemakkelijkste wandeling van Gran Canaria maar ze staat wel bij mij in de top vijf van de mooiste.

Toen de Spanjaarden Gran Canaria hadden ingenomen werd er meteen gezocht naar water. In deze kloof vonden ze het nodige water dat van groot belang was voor de ontwikkeling van het

gebied. De eerste geul liep van Las Madres naar Fargas om de suikerrietvelden te bevoeien, en werd later doorgetrokken naar Arucas. Met de komst van klei uit Frankrijk vanaf 1849, werden de geulen van cement gemaakt die hiermee het belangrijkste watertransportsysteem van Gran Canaria werden.

Door alle nattigheid en moddertoestanden (deze kloof is het ganse jaar door modderig en nat) maken we al eens een uitschuiver en dan zijn vooral onze handen niet meer proper. Maar wij

hebben ons daar op voorzien en hebben een handdoek mee om onze handen af te drogen nadat we ze gewassen hebben in de rivier.

Deze kloof is zo nat omdat er meerdere bronnen zijn. Ooit stond hier een kuurhotel die gebruik maakte van de helende bronnen en de geneeskrachtige baden. Het hotel staat nu te verkomeren en is in verval.

Terugkeren naar de auto doen we via de bovenzijde van de Barranco. Dan zien we de kloof ook eens van bovenaf.

Na onze wandeling brengen we een bezoek aan het prachtige dorpje Firgas. In het historische centrum staat een stenen fontein die is gebouwd ter gelegenheid van het vijfhonderdjarig bestaan van Firgas. Er zit letterlijk muziek in deze fontein die speelt met een aantal verschillende elementen van water en licht.

De Paseo de Canarias heeft op de grond afbeeldingen van alle zeven Canarische Eilanden, met hun wapenschilden en karakteristieke landschappen.

Vanaf het kerkplein heb je een prachtig uitzicht over het noorden van Gran Canaria, en op heldere dagen zijn zelfs de eilanden Tenerife en Fuerteventura te zien.

Zaterdag 26 januari 2019

- Soort : luswandeling rond San Bartolomé
- Plaats : San Bartolomé
- Afstand : 16 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 5 uur

Op deze wandeling krijgen we prachtige vergezichten op de kloven in het zuiden van het eiland.

We zijn gestart aan Cruz Grande en halverwege de wandeling komen we in het pittoreske dorpje San Bartolomé. In de tijd van de Guanchen heette dit dorpje Tunte. En de meeste dorpingen zeggen dat ze in Tunte wonen en niet in San Bartolomé.

Gaston houdt er van om regelmatig eventjes een bergtop of rotspunt te beklommen. Als dit kan op een veilige manier is dat geen probleem.

We horen regelmatig het geklop van de Picapinos of de dennenpikker. Dat is een soort specht met een rode buik en een opvallende kuif. We horen hem wel maar we zien hem nooit.

Het was terug een prachtige vakantie en ondanks het slechte weer, in bepaalde delen van het land, hebben we toch steeds het goede weer opgezocht. Je moet het maar kunnen.

Voor mij was het een fijne ervaring om met Gaston op reis te gaan. Jan was een welgekomen hulp die ook goed kon opschieten met Christof. Missie geslaagd.

Jan Wauters : jj.wauters@hotmail.com

Ludwig D'Haese : benaltijdweg@gmail.com

Tekst : Ludwig D'Haese

Foto's : Gaston, Jan Wauters en Ludwig D'Haese